

ကိုရွှေတောသား

စာနုယံဝင်း အသော့အထွေများ

ပါစင်နယ်အင်တာဗျူး

"မဖြစ်ညစ်ကျယ်" ဟူသော ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကျွန်ုပ် ကိုရွှေတောသား အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်လာခဲ့သည် မှာ တစ်နေ့ကုန်ညှိုး၍ တစ်မိုးပင် ပြောင်းလာခဲ့ချေပြီ။ စောင်ရေ ဘာရှိမှာ တဲ့ နည်း။ သုံးထောင်ပင် မကုန်ချင်။ ဒါပေသည့် ကြော်ငြာရှင်များ နှင့် တွေ့လို့ ကမူ စောင်ရေ (၁၀,၀၀၀) အထက် ရှိသည် ဟု လေဆိုင်ကလုံး တိုက်လိုက်သည်သာတည်း။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ "လူပေါ်လူဇော်လုပ်နည်း" ကို အရည်ကျိုကာ အအေးခံလျက် တေဆေးသဖွယ် လုံးလုံးပြီး မျိုချထားသူမို့ ကြော်ငြာရှင်များ သည် "မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်"၌ ကြော်ငြာတွေ ထည့်ဝင်ကြ၏။ သည် လိုကြော်ငြာမှ ရသည့် ငွေကြေး ကြောင့် ကိုရွှေတောသားခမျာ အေးအေးလူလူဖြင့် အယ်ဒီတာချုပ်စားပွဲ၌ ယပ်ခတ်နေနိုင်၏။

။

ကိုရွှေတောသား၏ လက်အောက်၌ အကျင့်တူ စိတ်ဓာတ်တူသော "ပလာယာ"အမည်ရှိ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတစ်ဦး ရှိချေ၏။ ၎င်းကလည်း ခေသူတော့မဟုတ်။ "မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်" တစ်စောင်လုံးနီးပါးပင် သူ့ကလောင်တွေချည်း လွှမ်းမိုးထား၏။ ကြိတ်လိုက်စမ်း မောင်ပလာယာရေ။ သည် တော့ ဂျာနယ်မှ ရသော စာရေးခသည် သူ့အိတ်ထောင်အတွင်းသို့ ကျွမ်းဆယ်ပတ်ထိုး၍ ဝင်လာ ကြချေ၏။ ၎င်း၏ ကလောင်နာမည်တွေကလည်း များမှ များ ။ "မွေးညှပ်"၊ "ဘလိပ်ဓား"၊ "တူတံစဉ်"၊ "ရွှေ

လက်သီး"၊ "စနေထွဋ်ခေါင်"၊ "ကိုချက်ကော့"၊ "MAX"၊ "တေးငချွတ်"၊ " ဖလင်ပိုး"၊ "ရွှေလက်ခုပ်" ... စသည် ဖြင့် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ပင်။

အင်တာဆိုလည်း (ကွမ်းယာပန်းဘေးတွင် ဖြစ်စေ) ရှောင်မနေဘဲ ဗျူး၏။ ဧည့်ခံပွဲတကာ ဖိတ်စာရရ မရရတက်၏။ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို မလွတ် တမ်းကြည့်၍ ဝေဖန်စာရေး၏။ ဘောလုံးပွဲ ရောက်၏။ ဘောလုံးဆောင်းပါးတွေကို စက်သေနတ်ပစ်သည့် အလား တရစပ်ရေး ၏။ အတိုတုံးဝတ္ထု လက်ဆော့၏။ အပေါင်းအသင်းတွေထံ၊ ကုမ္ပဏီတွေ ထံမှ ဓာတ်ပုံတွေဖန်တီးကာ ပေါ့ပ်သတင်း၊ ပေါ့ပ် ဆောင်းပါးတွေ ရေး ၏။ နိုင်ငံခြားသတင်းစာအဟောင်းများ (အသစ်ကို ဘယ်တော့မှ မဝယ်) ကို ပိဿာချိန်ဖြင့် ဘော်တယ်ဆိုင်မှ ဝယ်ကာ ကောင်နီးရာရာတွေကို ဘာသာပြန်၏။ ကြော်ငြာဆောင်းပါး တွေကို မြှောက်ပင့်ရေး၏။ ၎င်း ကား ဩချရလောက်အောင် လက်စောင်းထက်သည့် ဂျာနယ်လစ် တစ် ဦးတည်း။ ၎င်းနှင့် ကျွန်ုပ် "သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့" လုပ်ရ သည် မှာ မင်္ဂလာပါတည်း။

၎င်း စုဆောင်းရေးသားလာသည့် ဂျာနယ်စာမူ ထွေလီကာလီများ အား ကျွန်ုပ်က တည်းဖြတ် တန် တည်းဖြတ်၊ ဖြည့်စွက်တန် ဖြည့်စွက်၍ ဂျာနယ်စာမျက်နှာအတွက် ဒစ်စ်ပလေးချကာ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် လုပ်စားလာခဲ့သည် မှာ ခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း မိမိမှီတင်းနေထိုင်ရာ ပိ တ်စွယ် ဗစ်လစ်ချ်၌ လယ်ငါးဧကခန့် ဝယ်လာနိုင်၏။ မောင်ပလာယာ လည်း နောင်ရေးအတွက်ဟု ဆိုကာ ရွှေပြည်သာ၌ ဆိုက်ကားနှစ်စီး ထောင်ထားနိုင်၏။ ကောင်းလှောင့်တေး၊ ကောင်းလှောင့်တေး။

သို့သော် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအလုပ်တွေကြား ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး ခေါင်း

စိုက်လာကြသည် မှာ ကြာလာတော့ စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ဖြစ်လာကြချေ၏။ အားလပ်ချိန်မရှိ။ သည် တော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဂျာနယ် တိုက်၌ စားပွဲဖုန် သုတ်ရန်၊ အခန်း၌ တံမြက်စည်းလှည်းရန်၊ လက်ဖက်ရည်မှာ ရန်၊ အိမ်သာဆေးရန် ပြီး ... လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရန် စာပေကိုလည်း အတန်အသင့် ဝါသနာပါသည့် (လိုအပ်လျှင် ဂျာနယ် အလုပ်တွေကို ကူရန်) လူတစ်ယောက် လိုလာ၏။

သည့် အတွက် နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီး၊ ဂျာနယ်၌ "ဝန်ထမ်းတစ်ဦး" အလိုရှိကြောင်း၊ ရုံးချိန်အတွင်း လာရောက်လျှောက်ထားနိုင်ပါကြောင်း ကြော်ငြာတစ်ကွက် ထည့်လိုက် လေတော့၏။

ကြော်ငြာ၏ တန်ခိုးကား ထူးခြားအံ့ဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ဝန်ထမ်းအလိုရှိသည့် ကြော်ငြာ ဂျာနယ်တွင် ပါ လာပြီးသည့် သကာလ ... ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသား မှာ ဂျာနယ်အလုပ်တွေ သိပ်လုပ်ရသည် မရှိဘဲ အလုပ်လာလျှောက်သည့် လူတွေကို ဟိုမေး သည် စမ်း လုပ်ရသည် နှင့် ပင် အချိန်တွေ ကုန်ရလေတော့၏။ သည် လို အချိန်ကုန်သည့် တိုင် စိတ်တိုင်းကျသော ဝန်ထမ်းကို မရသေး။ လုပ်ငန်းသဘောအရ ကျွန်ုပ်တို့ အလိုရှိသည် မှာ အမျိုးသား ဝန်ထမ်းသာ ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးဆိုလျှင် ဘာမျှမေးမြန်းမနေတော့ဘဲ တောင်းပန်စကားသာ ပြောလွှတ်လိုက်ရတော့၏။ ဤသို့ အံဝင်ခွင်ကျခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ ရုံးခန်းသို့ လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

"ကျွန်တော် အလုပ်လာလျှောက်တာပါခင်ဗျာ"

"ကောင်းပြီ ... ထိုင်ပါ"

၎င်းလူရွယ်အား ကျွန်ုပ်တို့ သည် ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်မိကြ၏။
ဆံပင်က ဖိုသီဖတ်သီ။ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ နဖူးမောက်မောက်၊
မတ်တတ်ရပ်လိုက်လျှင် ဝါးခြမ်းပြားတစ်ချောင်း အလား တောင့်တင်းခိုင်
မာလှ၏။ မျက်နှာပြင်တွင် ကား ဝက်ခြံပုန်းတွေက စပျစ်ခိုင်အလား။
ထိုင်တော့ လည်း ကိုးရိုးကားရား။ လူန္ဒေသမ္ပတ္တိမရှိ။ ဒီကြားထဲ ခြေအစုံ
က ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ အိမ်မြှောင်အမီးပြတ် နှင့် မခြား ထွန်ထွန်လူးလျက်ရှိ
၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အခန်းကား အုတ်၊ အင်္ဂတေတို့ နှင့် အခိုင်အမာ တည်
ဆောက်ထား၍ သာ တော်ရော့ မည်။ သို့မဟုတ်မူဘဲ
တဲသာသာဆိုလျှင်ဖြင့် ၎င်းနံ့သည့် ခူးငလျင်ကြောင့် ဝုန်းခနဲပြိုကျမည့်
အနေ အထား။ ခြေသလုံးတွေက ပလွေရိုးက အဘခေါ်ရလောက်အောင်
ကြီးမားခန့်ထည်လွန်းပေစွ။ ကြိုက်ပဟ။ ၎င်း၏ အင်္ဂရပ်နှင့် ကာယလူ
ခြေ။

"မောင်ရင်က ကျွန်ုပ်တို့ ဂျာနယ်တိုက်ကို အလုပ်လာလျှောက်တယ်
ဆိုတော့ လုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေ ကို ပြောပြရဦးမယ်"

ဟူ၍ စကားပျိုးလိုက်ပြီး လုပ်ငန်းများကို ရှင်းပြလိုက်၏။

"ကဲ ... ဘယ့်နှယ် လုပ်နိုင်ပါ့မလား"

"လုပ်နိုင်ပါသော်ကော ခင်ဗျာ။ ဒါမျိုးတွေ ကျွန်တော်က သိပ်ကျွမ်း
တာခင်ဗျ။ အိမ်သာမှာ ရှိတဲ့ ကြွေအခင်းတွေဆို လက်နေအောင် တိုက်ချ
တ်ပေးမယ်။ စားပွဲမှာ ဖုန်တစ်ချက် မရှိစေရဘူး။ အမှိုက်တွေ ဆိုလည်း

ထိုနည်းလည်းကောင်းပေါ့။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီမှာ တာလောက် တော့ ကျွန်တော့်အတွက် မိုင်နာပါ။ ကျွန်တော်က ငရိတ်ကြီး လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်ခဲ့ဖူးသူပါ"

"ကြိုက်ပြီကွယ်။ ကဲ ... မောင်ပလာယာရေ၊ ဂျာနယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ရင်က လက်တို လက်တောင်း ခိုင်းရမှာ ဆိုတော့ ... တစ်လှည့် မေးပါဦး"

ဤတွင် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ မောင်ပလာယာနှင့် အလုပ်လာလျှောက်သော လူရွယ်တို့ အပြန်အလှန် အခြေအတင် ပြောကြ ဆိုကြလေ တော့၏။

"ဒါထက် ... မောင်ရင့်နာမည်ကို ပြောပါဦး"

"ဆဋ္ဌဂံ ငါးစင်ရိုင်းပါ"

"ဟ ... ထူးခြားလှချည်လား။ နာမည်က အဆန်းပဲ။ ကဲ .. ကိုယ့်နာမည်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ပြစမ်းပါဦး"

"ကျွန်တော်က အစားအသောက်တွေထဲမှာ စမူဆာကို အကြိုက်ဆုံး ခင်ဗျ။ စားရင်လည်း ပုံမှန် (၂)ခု အမြဲတမ်းစားတယ်။ စမူဆာတစ်ခုမှာ ထောင့်သုံးခု ပါတယ်မဟုတ်လား။ ထောင့်သုံးခုဆိုတော့ တြိဂံပေါ့။ အခု စမူဆာ (၂)ခုဆိုတော့ ထောင့်ခြောက်ခုလေ။ ဒီတော့ ဆဋ္ဌဂံပေါ့။ နောက် ... ကျွန်တော့် ငယ်နာမည်က ငါးစင်ရိုင်းလေ။ အဲဒီမှာ တင် ကလောင် နာမည်ယူတဲ့ အခါ ဆဋ္ဌဂံ ငါးစင်ရိုင်း ဖြစ်သွား တာ"

"ဟာ ... မိပါကွာ။ အဲဒီနာမည်နဲ့ ကလောင်ယူတယ်ဆိုတော့ ဘယ် တွေမှာ လက်ဆော့ အဲ ... ရေးနေပြီလဲ"

"ရေးတာတော့ ရေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မပါသေးပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်

အာစရိတွေက ခိုင်းတော့ သာ ခိုင်းတတ်တာ။ စင်တင်ပေးဖို့ ကျတော့ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်နဲ့ ။ ကျွန်တော်က ဆရာတို့ တိုက်မှာ လုပ်ချင်တဲ့ အကြောင်းကတိုက်ရဲ့ ဗာဟီရ ခိုင်းတာတွေကို လုပ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ကလောင်နာမည်လေးကို ထူထောင်ခွင့် ရမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပါ"

"ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ကောင်းတယ်။ လူဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်ရတဲ့ အမျိုးပဲ။ တို့ တိုက်မှာ ဝန်ထမ်းဖြစ်သွားရင်တော့ မင်းကလောင်ကို စင်တင်ပေးဖို့ မမေ့ပါဘူး"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာခင်ဗျာ"

"နို့ ... နေစမ်းပါဦး။ မောင်ရင်က ဂျာနယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ရှိထားပုံရတယ်။ ဘယ်အာစရိဆီမှာ များ ဆည်းပူးခဲ့လို့လဲ"

"ဘူးသီးပုံဂျာနယ်က ဆရာကိုတေမိဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အန္တေဝါသိက အာစရိစစ်စစ်ပါ"

"ရွှေ ... ဒါဆိုရင် ဂျာနယ်လစ်ရဲ့ သဘောကို ကောင်းကောင်းကြီး ညက်နေပြီပဲ"

"ညက်ရုံတင်မကဘူး။ မှုန့်တောင်နေပြီခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်တန်ဖိုးကိုမသိလို့ အဲဒီကနေ ခွာပြဲ ထွက်လာတာ"

"ဒါထက် မောင်ရင် ဆည်းပူးတတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ ဂျာနယ်လစ်လုပ်ငန်းစဉ်အချို့ကို ပြောပြစမ်း ပါဦး"

"အာစရိ ကိုတေမိနဲ့ မတွေ့ခင် ဂျာနယ်လစ်ဖြစ်ဖို့ သဘောတရားတော်တော်များများကို လေ့လာ ဖူးပါတယ်။ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို လိုက်ပြီဆို အခြေခံ (ဘ) ငါးလုံးကိုသိဖို့ ဆိုတာ ...

‘ဘာလဲ’၊ ‘ဘယ်မှာ လဲ’၊ ‘ဘယ်တုန်းကလဲ’၊ ‘ဘယ်သူလဲ’၊ ‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’ ဆိုတာ လေ။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က ‘ဘာကြောင့် လဲ’၊ ‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’ ဆိုတာတွေကိုပါ ထည့်တွေးတာ ..."

သည် မျှလောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဆဋ္ဌကံ ငါးစင်ရိုင်း၏ အခြေအနေမှာ မဆိုး။ မောင်ပလာယာတော့ မသိ။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲမှာ မူ ကြိတ်ပြီး သဘောကျနေမိတော့၏။ ၎င်းကား ပြဿောပါးစပ်နှင့် လိုက်လျော ညီထွေစွာ စားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တံတွေးများ တောက်ခနဲ၊ တောက်ခနဲကျအောင် စွမ်းဆောင်လျက် ၎င်းဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများကို ဖောက်သည် ချနေပြန်ပါပြီ။

"တကယ်တမ်းကျတော့ ကနဦးလေ့လာထားမိတာတွေနဲ့ လက်တွေ့ခွင့်တွေကျတော့ အကွာကြီး ကွာနေပါပေါ့လားဗျာ။ ပြောမဲ့သာပြောတာ ကျွန်တော့်အာစရိက တကယ်တော်တယ်ဗျ"

"မောင်ရင့်အာစရိ တော်တာ ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာကို မိပါ့မလား"ဟု စကားထောက် လိုက်ချင်သော်လည်း ‘ဆိတ်ဆိတ်နေက ထောင်တန်၏ ’ ဟူသော စကားအရ ကျွန်ုပ် ကိုရွှေတောသား သည် လည်ချောင်းထဲ တက်လာသော စကားထောက်အား ခွပ်ခနဲ ပြန်မျိုချလိုက်ရပေ၏။

"အာစရိနဲ့ ထဲထဲဝင်ဝင်ပေါင်းကြည့်မှ ရိုက်စားခွင့်တွေကို အများကြီး တက်လာခဲ့ရတယ်။ သတင်းမဟုတ်တာကို သတင်းလုပ်ရေးတာမျိုးတို့ တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ပစ်တာတို့ ၊ လက်ဆောင် ပစ္စည်းပေးမဲ့ ဧည့်ခံပွဲမျိုးကို ရွေးတက်တာတို့ ၊ ကိုယ်နဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ သူကို ဂျာနယ်စာမျက်နှာကနေ နာမည်ဝှက်နဲ့ ခပ်စပ်စပ်ကလေး တွယ်တာတို့ ၊ ကြော်ငြာ

ရှင်ကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖားတာတို့ ၊ ကိုယ့်တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာရာထူး မပြု
တ်ရေးအတွက် ထုတ်ဝေသူရဲ့ အိမ်ကိုသွားပြီး ခြေသလုံးဖက်တာတို့ ၊ ဖိုး
ပါချင် မယ်ပါချင်တို့ ဆီက ရနိုင်သရွေ့ ရတတ်သရွေ့ လှီးယူတာတို့ ၊ သူ
များ သတင်းကို ကိုယ့်သတင်းဖြစ်အောင် ပုံစံပြောင်းတာတို့ ၊ ဧည့်ခံပွဲကို
တာဝန်ယူပြီး ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်တာမျိုးတို့ ၊ ရေးစရာ
အကြောင်းအရာ ခန်းရင် ကိုယ်နဲ့ ပုလဲနံ့ပသင့်သူရဲ့ သတင်းကို မဟုတ်
က ဟုတ်က ပုံကြီးချဲ့တာတို့ ၊ ဧည့်ခံပွဲရောက်ရင် သူများ စားတာ သော
က်တာကို တေးမှတ်ပြီး အလှည့်ကျရင် အရှက်ခွဲတာတို့ အို ...
စုံစီနဖာပါပဲဗျာ။ အဲဒီပညာတွေကို အာစရိကိုတေမိဆီက လက်ဝါးရိုက်
ရယူခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အာစရိတို့ ဂျာနယ်မှာ ဘယ်ကစမ်းစမ်း ညာကစမ်းစမ်း စ
မ်းချင်ရာက စမ်းပါစေ။ အကုန်လုံးကို ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ဖိနပ်မမှန်ဖို့
အစဉ်သိုင်းနဲ့ ရှောင်တဲ့ ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်းမောင်ပါခင်ဗျ"

အလဲ့ ... သင်းကား အတော်လာသည့် ငတိပါတကား။ မောင်ပလာ
ယာနှင့် ကျွန်ုပ် ကိုရွှေတော သားတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ရှုပြီး သင်္ကေတကိုယ်စီနှင့် မေးဆတ်မိကြသည် ။ သ
ဘောက 'ခန့်မှာ လား မခန့်ဘူးလား' ဟူသည့် သဘော။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်
က ... ဤဂျာနယ်တိုက်၌ တာဝန်အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့် အတွက် ...

"ကဲ ... ကိုငါးစင်ရိုင်းရေ ... ခုလောက်ဆို မောင်ရင့်ရဲ့ ပညာအရည်
အချင်းတွေ၊ အကျင့်သီလ တွေ၊ လယ်ပြင်မှာ ဂေါ်ဒီလာသွားသလို ထင်
ထင်ရှားရှား သိရပါပြီ။ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။ မောင်ရင့်ကို ဆက်သွယ်
ဖို့ လိပ်စာပေးခဲ့ပါဦး"

"ဒလမြို့နယ်၊ မြို့မရပ်ကွက်မှာ ၊ ဘယ်သူ့မေးမေး ခွေးမေးမေး ရပါ

သဗျ"

"ဪ ... မောင်ရင်ကို ခွေးတောင် သိသကိုး။ ကောင်းဗျာ ... သိပ် ကောင်း ... အရမ်းကောင်း ... ကဲ ... မောင်ရင် သွားနိုင်ပါပြီ။"

သည့် နောက် ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်းသည် ဆောင့်ကြွားကြွားပုံစံဖြင့် အလုပ်ခန်းမှ ထွက်သွားတော့ သည် ။

"ဘယ်လိုလဲ ... အာစရိ၊ ဒီငနဲ အခြေအနေ ..."

"ဆိုးတော့ မဆိုးဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ သင်းအရင် အလုပ်လာလျှောက်တဲ့ "ပန်းခွေလှိုင်"ဆိုတဲ့ ငနဲနဲ့ သူမသာ ကိုယ်အသုဘဖြစ်နေတယ်။ ပြောရရင် အကျင့်တွေက လယ်ပယ်လောက်ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက တူနေတယ်။ ခက်တာက တို့လိုတာက တစ်ယောက်တည်း။ ခက်သကွယ် ..."

"ဒါဖြင့် ... ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား အာစရိ"

"ဆို ..."

"လာမဲ့အပတ်၊ ဂျာနယ်နောက်ကျောဖုံးကို ကြော်ငြာရအောင် ရှာခိုင်းမယ်။ ဈေးအမြင့်ဆုံး ရအောင် ရှာလာနိုင်တဲ့ သူကို ခန့်မယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား"

"အိုး ... မိုင်ဂျေဒ် ... ဝှဒ်လှချည်လားကွယ်။ ကောင်ပေထ ... ကောင်းပေထ"

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသား အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ပြောဆိုကြပြီး သည့် နောက် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ပင်ပန်းသဖြင့် ဦးနှောက်ဆေးရန်အလို့ငှာ လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်လိုက်ကြပြီး ... (၄၂)လမ်းရှိ ကရင်ဆိုင်သို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ပါသတည်း။

မြို့မေတ္တာခံယူလျက်
ကိုရွှေတောသား

၂၀၀၀ ဩဂုတ်၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံမဂ္ဂဇင်း

လိုရင်းတိုရှင်း တွေ့ဆုံခြင်း

ဘယ်သကောင့်သား ပညာရှိက ကောက်ချက်ချသွားတယ် မသိပါဘူး။ မြန်မာပြည်ရဲ့ စာအုပ် ရာသီဟာ မိုးရာသီတဲ့ ။ ပြီးတော့ ‘ဘာလေးဘာ’ ဖြစ်တဲ့ စက်တင်ဘာ၊ အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာလတွေဟာ ပွင့်လင်းရာသီအစပြုပြီး ပွဲလမ်းသဘင်တွေလည်း ထူပြောစပြုလာတာမို့ စာအုပ် အရောင်းကျသတဲ့ ။ သူပြောတာ ဘယ်လောက်မှန်တယ်မှားတယ် မဆိုနိုင်ပေမဲ့ ကိုရွှေတောသား အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်ပြီး တပည့်ကျော်ပလာယာ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာလုပ်တဲ့ "မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်" ကတော့ ဖုတ်လှိုက်၊ ဖုတ်လှိုက်နဲ့ စခန်းသွားနေရတယ်။ မိုးရာသီမှာ လည်း စောင်ရေတက် မလာသလို ဘာလေးဘာမှာ လည်း ထိုးကျဖို့ အရိပ်အယောင်တွေ သမ်းနေဆဲပါ။ ဒါ ဘာကြောင့် ဖြစ်တာလဲတဲ့ ။ စဉ်းစားစမ်း ... စဉ်းစားစမ်း။

"အာစရီ ..."

"ဆို ... ပလာယာ"

"အိုင်ဆေး ... ဒီကိစ္စကို ဧကံသဗျာကရဏနည်းနဲ့ သုံးသပ်ကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ အလုပ် ခန့်လိုက်တဲ့ ဟိုငတိနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ် အာစရီ"

"ဘာလဲ ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်းလား"

"အောလ်ရိုက်ပေါ့ ... အာစရိ"

"ဟေ့ကောင် ... ဘိုလိုမမှုတ်နဲ့ တံတွေးစဉ်တယ်"

"ဆောရီး ... အဲ ... စိတ်မရှိပါနဲ့ အာစရိရယ် ... ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မြေကြီးကို လက်နဲ့ ပုတ်ရင် လွဲလွဲဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ယူဆချက်ကတော့ ဆံတစ်ပင် လေအဟပ်လောက်တောင် မလွဲနိုင်ဘူး"

တပည့်ကျော်ပလာယာက သူ့ဘဝလမ်းခရီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကပ်နည်း၊ ခွာနည်း၊ တံတွေးဆွတ် နည်း၊ လက်အုပ်ချီနည်း၊ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်နည်း၊ ဖဝါးနှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးနည်း၊ မချီသွားဖြဲပြနည်း၊ ယောရောရှိလုပ်နည်းတွေနဲ့ (အဝါရောင်ဂျာနယ်သမားပီသစွာ) လှမ်းလျှောက်နိုင်သူ ဖြစ်သလို ခုလည်း ဧကံသဗျာကရဏနည်း၊ အင်္ဂုဇ္ဇာနည်း စတဲ့ (ဘယ်က ဘယ်လို ဘယ်သူ့ဆီက ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း တတ်မြောက်ထားရသည် မသိ) နည်းတွေနဲ့ "မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်" စောင်ရေ ကျဆင်းမှုအပေါ် အဖြေရှာပြနေပါတယ်။

"နို့ ... နေစမ်းပါဦး။ သင်းကို မောင်ရင်က ဘယ်လိုမြင်လို့လဲ"

"အဲဒီငတိရဲ့ လက္ခဏာက သိပ်ကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ အာစရိရဲ့ ။ ပြီးတော့ သူတော်ကောင်း တရား ခုနစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ‘သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ဟီရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ’ ဆိုတာတွေ ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲ"

"သင်းဟာ ကွယ်ရာမှာ ‘ငါကွ’လို့ လက်မ ထောင်ချင်တဲ့ ကောင်။ အာစရိနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတောင် သူတပည့်တွေပါလို့ ပြောတဲ့ အကြောင်း တလောက ဟင်းချက်နည်းဆောင်းပါး လာပို့တဲ့ ကိုနွံကြီး (ငွေသီးပန်း)က ပြောသွားတယ်"

"ဟုတ်လား ... ငါတို့ မြေပွေးကို ခါးပိုက်ပိုက်မိပြီထင်ရဲ့ "

"မှန်ပေါ့ အာစရိရဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ က ဒီကောင် ကြော်ငြာပေးနိုင် တာလေးနဲ့ အလုပ်ခန့် လိုက်မိတာ မဟုတ်လား။ အလုပ်မရခင်က ခြေ သုတ်ပုဆိုး၊ မြွေစွယ်ကျိုးသလိုပုံမျိုး၊ ဟော ... အလုပ် ဝင်ပြီး ဘာကြာလို့ လဲ။ အချိုးတွေ တစ်ခါတည်း ပြောင်းတော့တာပဲ။ အာစရိနဲ့ ကျွန်တော် တို့ သောက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်တောင် ကိုယ်တိုင်ဆင်းမှာ ဆင်းသောက် လုပ်နေရတယ်။ အခန်းတစ်ခုလုံးလည်း အမှိုက် သရိုက်တွေဆိုတာ မှ စာကိုကြလို့ ။ ရောက်စတုန်းက အိမ်သာဆေးတာများ ပြောင်နေတာပဲ။ ခုဆို ဘာဆို ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး"

ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ပလာယာပြောမှ ပဲ ကိုရွှေတောသားလည်း သတိထားမိ တော့တယ်။ ဪ ... ငါးစင်ရိုင်း ငါးစင်ရိုင်း မင်းလုပ်ပုံတွေ မဟုတ် သေးပါလားကွယ်။

သင်းဟာ "သဒ္ဓါ"ဆိုတဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုနည်းပါးသလို သီလ ဆိုတဲ့ ကိုယ်နှုတ် စောင့်စည်းမှုဆိုတာမှာ လည်း အချားနိမ်း။ တလောက ဆို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှ မရသေးတဲ့ သတင်း။ အဲဒါ ပလာယာ အလိုက် ကောင်းလို့ ရထားတာ။ ဒါကို ကိုရွှေတောသားတို့ လက်ဖက်ရည်ဆင်း သောက်တုန်း သင်းက ခိုးဖတ်ပြီး လေထန်ကုန်းမှာ ဖွလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမတုံး။ အဲဒီသတင်းကို ပစ်လိုက်ရပါ ပကောလား။

ရှိသေး။ 'ဟီရီ'ဆိုတဲ့ မကောင်းတာလုပ်ရမှာ ကို ရှက်ပုံလည်း မရှိဘူး ။ ကိုယ်ရသင့်တဲ့ ဂျာနယ် အရေအတွက်အပြင် ကွမ်းဖိုး၊ ဆေးလိပ်ဖိုး၊ စ မူဆာဖိုးအတွက် လစ်ရင်လစ်သလို ဂျာနယ်တွေ ဖြောင်တတ်သေးတယ် ။ 'ဟီရီ'တောင် ကင်းမဲ့နေပြီဆိုတော့ 'ဩတ္တပ္ပ'ဆိုတာကလည်း ဘယ် လာပြီး အနားသိနိုင်တော့မှာ တဲ့ လဲ။ နောက် 'သုတ'ဆိုတဲ့ အကြားအမြဲ

င်များမှုဆိုတာကလည်း အားခပ် နည်းနည်း။ တခြားဗဟု သုတဖြစ်စရာ စာအုပ်စာပေတွေမပြောနဲ့ သတင်းစာတောင် မှန်မှန်ဖတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ‘စာဂ’ဆိုတဲ့ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း ဆိုတာကလည်း နတ္ထိ၊ လူမမာ ဆီက ဆန်ပြုတ်တစ်ဇွန်း ကူသောက်မယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုး။ ‘ပညာ’ဆိုတဲ့ ဟုတ်မှန်စွာ သိမှုကလည်း မရှိ။ ဒီတော့ ပလာယာပြောမယ် ဆိုလည်း ပြောစရာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ကြီးတော့ သင်းကို ‘မဖြစ်ညစ်ကျယ်ရှာနယ်’က နေ "ရှင်းရှင်း မင်းကိုပြော မယ် သွားတော့" လုပ်လို့ မရသေးဘူး။ ဘာကြောင့် ဆို ငတိက အပေါင်းအသင်း နည်းနည်းဆန့်တယ်။ နောက်ကျောဖုံးကြော်ငြာ ရအောင်ရှာနိုင်တယ်။ ဒီတော့လည်း မြွေမသေ တုတ်မကျိုးအောင်တော့ကိုယ့်ဘက်က ညက်နေဖို့ လိုအပ်တယ်မဟုတ်လား။

ခက်တာက ပလာယာက သင်းကိုချည်း အပြစ်မြင်နေတာ။ သူကိုယ်တိုင်ကကော လုံးဝဥဿုံ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်လို့ လား။ ဟွန်း ... ဝေးပါသေးရဲ့ ။

"အောင်မယ် ... အာစရိက တပည့်ကိုသာပြောတယ်။ အာစရိကိုယ် အာစရိလည်း မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး။ ကိုယ့်မျက်ချေး ကိုယ်မြင်ရလိမ့်မယ်"

ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကိုရွှေတောသားဟာ အယ်ဒီတာချုပ်စားပွဲမှာ မြိန်မြိန်ကြီးထိုင်ပြီး ... ဘယ်သူ မကောင်းဘူး။ ဘယ်ဝါမကောင်းဘူး လုပ်နေတာ။ ကိုယ်တိုင်ကရော ကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ ‘သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက်တွေ့’ဆိုသလို သူမကောင်း ငါမကောင်း တွေ စုနေတဲ့ နေရာ၊ စုပြီးလုပ်တဲ့ အလုပ်။ ကဲ ... အခြေအနေ မကောင်းတာ ဘာဆန်းမှာ တဲ့ တုံး။

"တစ်ခုတော့ရှိတယ် အာစရီ။ ဂျာနယ်တွေ အခြေအနေမကောင်းတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ 'မဖြစ် ညစ်ကျယ်'တစ်ခုထဲတင် မဟုတ်ဘူး။ ။ ဂျာနယ်အားလုံးနီးပါး ကပ်ဆိုက်နေကြတာ။ နည်းနည်း သင့်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တာက မှုခင်းလိုင်းနဲ့ အားကစားလိုင်း

‘ရွှေပန်ကာဂျာနယ်’ဆို ကျွန်တော်တို့နဲ့ သူ မသာ ကိုယ်အသုဘ။ ‘လမ်းသလားဂျာနယ်’တို့ ‘ဒိုင်နိုဆောဂျာနယ်’တို့ ‘ဘူးသီးပုံ’တို့ ကလည်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လောက်ပဲရှိတယ် အာစရီ"

"သူများ အကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့ ပလာယာရယ် ... အရေးကြီးတာက ကိုယ်ဂျာနယ်စောင်ရေ ဆက်မကျဆင်းဖို့ ဘာနဲ့ ကျားကန်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားစမ်းပါဦး"

အဲဒီလို စကားကောင်းနေတုန်းအခိုက်မှာ ပဲ မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်ရဲ့ သန့်ရှင်းရေး၊ ပြင်ပ ဆက်သွယ်ရေး၊ တောက်တိုမယ်ရတာဝန်ခံ ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်း တက်လာပါတယ်။ နဂိုကတည်းက ယဉ်ကျေးမှု ခေါင်းပါးသူပီပီ အယ်ဒီတာချင်း ပြောနေတဲ့ စကားဝိုင်းထဲကို ဝင်လာပါတယ်။

"ကျွန်တော် အစီအစဉ်တစ်ခုရှိတယ်"

ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ စကားဝိုင်းထဲ ဆွဲမခေါ်ပါဘဲနဲ့ ငတိက ‘လူမိုက်သား ရမ်းကား’ နေပြန်ပါပကောလား။ ဒါပေမဲ့ ‘လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်စေနဲ့ ’ ဆိုတဲ့ စကားအရ ကိုရွှေတောသားနဲ့ ပလာယာတို့ လည်း ဘာမှ မဖြစ်သလို နေလိုက်ရင်း ...

"ပြောစမ်းပါဦး ... ဘယ်လိုအစီအစဉ်တုံး"

"ဂျာနယ်လစ်ကြီးတွေကို လိုက်ဖွဲ့တဲ့ အလုပ်"

"ဟကောင်ရာ တော်ကြာ စောင်ရေမတက်ဘဲ ဆဲစာချည်းတွေ ရော

ကံနေပါလိမ့်မယ်"

"အဲဒါ ခက်တာပေါ့။ လောကမှာ 'စွန့်စားတယ်'ဆိုတဲ့ စကားဟာ အင်မတန်လေးနက် ကျယ်ဝန်းတယ်ဆိုတာကိုရော သဘောပေါက်ရဲ့လား"

အရူး ... အရူးနဲ့ အိမ်ဦးခန်းကို ဟိုသင်းပါတဲ့ ကိန်းတော့ ဆိုက်နေပါပြီ။ ငါးစင်ရိုင်းဟာ ငါးစင်ရိုင်းလိုမနေဘဲ ငါးအုပ်ဖားအိုင်တင် ဖမ်းလာတာတော့ အကြည့်ရခက်တယ်။

"ဘာလဲကွ ... နတ်တင်တာကို စွန့်ပြီးစားတာ မဟုတ်လား"

"ဟား ... ဆရာပလာယာကလည်း ... ဧည့်ခံပွဲတွေတက်ရလွန်းတာနဲ့ ဦးနှောက်ဟပ်ဖရိုင်း ဖြစ်သွားပြီနဲ့ တူရဲ့ ။ မှတ်ထား ... လောကမှာ စွန့်တယ်ဆိုတာ အရဲစွန့်တာကိုပြောတာ။ အဲသလို အရဲစွန့်နိုင်မှ ဝဝလင်လင် 'စား'နိုင်မှာ ။ ဒါကိုပြောတာဗျ။ ကျွန်တော်က ဒါတွေကို ကြိုမြင်လို့ စီမံကိန်း တွေ ဘာတွေ ရေးဆွဲမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းလက်ငင်းကို အကောင်အထည် ဖော်ပြီးသား"

အရူးစကားဆိုတာ ဆယ်ခွန်းမှာ တစ်ခွန်းလောက်တော့ မှန်တတ်တာမို့ သူ့အခုပြောနေတာတွေ ဟာ အမှန်တွေဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ ဆိုပြီး ကိုရွှေတောသားတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်လည်း ကွမ်း တစ်ယောက် တစ်ယာစီငုံပြီး နှုတ်ပိတ်နေလိုက်တော့တယ်။

"ဒီလို အာစရိတို့ ရဲ့ ကျွန်တော်လုပ်ထားတာက ဂျာနယ်စာမျက်နှာတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ တွေမှာ သူတို့ ရဲ့ အမြင်ကတ်စရာ မျက်နှာကြီးတွေ ပါပါနေတဲ့ ဂျာနယ်လစ်တွေကို အချွန်နဲ့ မ,တဲ့ ဗျူးတွေ လုပ်ထားတာပါ။ မေးခွန်းက များများ စားစားမဟုတ်ပါဘူး။ (၁၀) ခုတည်းပါ။ ဖြေတတ်ရင် ဘာမှ မဖြစ်ပေမဲ့ မတတ်တဲ့ သူဆိုရင် မြောင်း

ထဲကို ကားခနဲ ကျသွားမှာ အဟီးဟီး"

"အင်း ... ငြိမ်သက်နေတဲ့ ဂျာနယ်လောကကြီးကို မင်းအစီအစဉ် လေးက လှုပ်နှိုးနိုင်မယ် ထင်တယ်။ နို့ ... နေစမ်းပါဦး အခုလောလော ဆယ် ဘယ်သူ့ကိုများ ဗျူးထားလဲ"

"ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အညီ ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ အိတ်သွန်ဖာမှောက်သင်ပေးတဲ့ ‘ဘူးသီးပုံဂျာနယ်’က ဆရာမောင်တေမိကို ဗျူးထားပါတယ်။ သူတို့ ပြီး ရင် ‘ပုလင်းဆန်းဂျာနယ်’က မာမီစိန်တို့ ၊ ‘စာကျက်သူဂျာနယ်’က ကိုဟာကြူလီတို့ ၊ ‘ရွှေဂေါ်ပြား ဂျာနယ်’က အပါလာချက်ကြီးတို့ ကို ဗျူးပါဦးမယ်"

ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးတဲ့ ကိန်း မဆိုက်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ သည် တော့ သူချက်ချင်းလက်ငင်း လုပ်လာတယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကို ကြည့်ချင်လို့ လှမ်းတောင်းလိုက် တယ်။

"ဒါပဲနော် ... ကျွန်တော် အခုလုပ်လာတဲ့ အစီအစဉ်အတွက် စာမူခ မြီးမြီးမြက်မြက်ရမှ ပေးနိုင်မယ်။ နို့မဟုတ်လို့ ကတော့ ‘ဂေါ်ဇီလာဂျာနယ်’ကို သွားပို့ပစ်မှာ "

"ဟ ... ဟ ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ငါးစင်ရိုင်းရယ်။ ပေးဆိုလည်း ပေးရမှာ ပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်ဂျာနယ် စောင်ရေတက်ဖို့ ပဲဥစ္စာ"

"ဒါဆို ... ခုချက်ချင်း တစ်ထောင်ပေး။ ဆရာမောင်တေမိကို ခွက်ပုန်းဆိုင်မှာ စောင့်ခိုင်းထား ရတာ။ သူသောက်စားထားတာအတွက် ရှင်းပေးရဦးမှာ ။ ရော့ ... ပတ္တမြား၊ ရော့ ... နဂါးပဲ"

မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က လိုချင်နေတော့လည်း စိတ်လျှော့ပြီး သကောင့်သားအလိုကျ စာမူနဲ့ ငွေကို လဲလိုက်ပါတယ်။ ငွေရတော့ သ

ကောင့်သားလည်း ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ အောက်ကို ပြန်ဆင်းသွားပါလေရော။

"ကဲ ... ပလာယာ ... ဖတ်ကွာ"

ပလာယာ သူ့အသံပြာပြာလေးကို အရှိန်မြှင့်ပြီး ဖတ်ပြပါတယ်။

ခုတစ်ပတ် 'မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်'က အစီအစဉ်သစ်ကလေးတစ်ခု စတင်ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဂျာနယ်လစ်တွေနဲ့ လိုရင်းတိုရှင်း တွေ့ဆုံခြင်းပါပဲ။ မေးမဲ့မေးခွန်းက (၁၀)ခုပါ။ ဒီအစီအစဉ်မှာ စတင်တွေ့ဆုံခြင်းခံရသူကတော့ 'ဘူးသီးပုံဂျာနယ်'က တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ မောင်တေမိ ပါပဲ။

ဖြေ - နောက်ဖေးပေါက်က ဒိုင်ဗင်ပစ်ပြီး ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

(၂)မေး - ဒီကလောင်နာမည်ကို ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ယူတာလဲ။

ဖြေ - စကားနည်းသူ ဖြစ်နေလို့ ။

(၃)မေး - ဂျာနယ်အယ်ဒီတာအပြင် တခြားဘာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပါသေးသလဲ။

ဖြေ - မော်ဒယ်ပြိုင်ပွဲမှာ အမှတ်ပေးတာ၊ ကံစမ်းမဲနှိုက်ပေးတာ၊ ကောင်မလေးတွေဆီ ဖုန်းဆက် တာ။

(၄)မေး - ကလောင်ခွဲ ဘယ်နှမျိုးရှိပါသလဲ။

ဖြေ - ခု၊ ဆယ်၊ ရာ၊ ထောင်၊ သောင်း၊ သိန်း၊ သန်း၊ ကုဋေ။

(၅)မေး - အရင်တုန်းက ဆရာပုံက 'ပုလင်းပုံ'ပါ။ ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ 'ဘူးသီးပုံ'ကြီး ဖြစ်သွားရတာလဲ။

ဖြေ - ဆေးစားလို့ ။

(၆)မေး - မြန်မာစာပေလောကမှာ ဆရာအကြိုက်ဆုံးဝတ္ထု။

ဖြေ - ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မောင်မှိုင်း။

(၇)မေး - ဘာကြောင့် ကြိုက်ရတာလဲဆိုတာ ပြောနိုင်မလား။

ဖြေ - ဟီး ... ဟီး ... သူမြစွံပုံကို အားကျလို့ ။

(၈)မေး - သည် လောကမှာ ဆရာအချစ်ဆုံးလူ။

ဖြေ - ဒါတော့ မဖြေပါရစေနဲ့ ။ အိမ်က ဖရုံသီးမယ်ကြီး ကိုယ့်ကို လည်ပင်းညှစ်လိမ့်မယ်။

(၉)မေး - ဒါဖြင့် ... အမုန်းဆုံးလူက ...

ဖြေ - တောက် ... ပြောရင်းဆိုရင်း ထသတ်ချင်တယ်။ အဲဒီလူက မင်းလုပ်နေတဲ့ ဂျာနယ်က အယ်ဒီတာချုပ် 'ကိုရွှေတောသား'ပေါ့။

(၁၀)မေး - နောက်ဆုံးမေးချင်တာက ဂျာနယ်လစ်လောကမှာ အတော်ဆုံးလူက ဘယ်သူလဲ။

ဖြေ - အဲဒီအမေးကိုဖြေရမှာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ နေဦး ... ငါ မှန်ထုတ်ကြည့်လိုက်မယ်။ တွေ့ပြီ ... တွေ့ပြီ ... သူပဲ ... သူပဲ။

ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်း၏ "လိုရင်းတိုရှင်း တွေ့ဆုံခြင်း"ကဏ္ဍလေး ပြီးသွားတော့ ကိုရွှေတောသားနဲ့ ပလာယာတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။ မေးဆတ်မိကြတယ်။

ဘယ်လိုလဲ ... ဘယ်လိုလဲပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ကိုရွှေတောသားတို့ ရဲ့ အိတ်ထဲက ငွေတစ်ထောင်ကတော့ ပါသွားပြီ။

ခွက်ပုန်းဆိုင်မှာ တော့ မောင်တေမိနဲ့ ငါးစင်ရိုင်းတို့

ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတယ် မသိ။

ဪ ... ‘လိုရင်းတိုရှင်း တွေ့ဆုံခြင်း’။

အသေဝနာစ ဗာလာနံ။

ကိုရွှေတောသား

၂၀၀၀ စက်တင်ဘာ၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံမဂ္ဂဇင်း